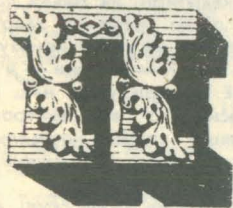

1986

№11

ЧЕРВЕНЬ

— Як бачите, у нас всі на робочих місцях!

Здоровенькі були!

Відкритий лист першому заступникові міністра побутового обслуговування населення УРСР А. Я. ГИЛЮ

Вельмишановний
Анатолію Яковичу!

Чесно кажучи, цього свого листа я збирався адресувати не Вам, а своїм давнім знайомим — генеральному директору об'єднання «Укрпобутрадіотехніка» Ж. Р. Мейрису та головному інженеру В. К. Ковтуну, які безпосередньо керують усіма телемайстернями республіки. Та в останній момент у купі скарг на погану роботу отих майстерень натрапив на Ваше інтер'єр, дане однієї із центральних газет, вирізку з якої приклав до свого листа один із скаржників. У ньому Ви сказали, що «на жаль, є ще на окремих підприємствах нашої галузі працівники, які намагаються переказати промахи на комуністери», а далі намалювали соковиторожеву перспективу високоякісного сервісу, який чекає на телерадіовласників. Цю високу якість гарантують нові умови господарювання, на які об'єднання «Укрпобутрадіотехніка» перейшло з початку року і завдяки яким радіомеханіку стане матеріально вигідно виконувати заявку швидко, з високою якістю, оскільки оплата його праці поставлена в пряму залежність від кількості і якості виконаних замовлень.

Якщо відверто, то мені важко збагнути, якими ж критеріями оцінювалася робота механіків до переходу на «нові умови господарювання». Невже чим менше він виконував замовлень і чим більше халтурив, тим вищим був заробіток? Тоді виходить, що всій системі «Побутрадіотехніка» можна було сидіти, склавши руки, і загрибати гроші лопатою?

Але повернемося до початку листа. Я так зрозумів, що Ваше «на жаль, є ще на окремих підприємствах працівники...» слід тлумачити як глибоку переконаність у тому, будучи для розмови про серйозні недоліки немає ані отакісних підстав. Тоді як пояснити, що вже цього року, після того, як нова система господарювання, за Вашими словами, пустила міцне коріння і матеріально зацікавлені радіомеханіки один поперед одного демонструють зразки швидкого і високоякісного ремонту, потім скарг до редакції на якість і порушення строків ремонту не мілішає, а, можна сказати, навпаки? Я вже подумую про те, щоб попросити Вас, нехай «Укрпобутрадіотехніка» поділиться зі мною кількома штатними одиницями, які допомагали б моїм працівникам реставрувати ці скарги і тут же їх розглядали. Тоді, принаймні, на поштових витратах можна було б якусь децимцію зекономити.

Бдіне, що втішає, так це тональність відповідей. Якщо раніше, наприклад, жителі селища Корнин Житомирської області В. І. Краснонос, магнітофон якого понад три місяці пролежав у ремонті, відповіли б лаконічно і просто «Ваш апарат полагоджено», вважаючи, що уже цим ошчасливили клієнта, то тепер генеральний директор обласного об'єднання «Побутрадіотехніка» О. В. Куліш не лінується дописати у відповіді кілька люб'язних рядків: «Шановний тов. Краснонос! Будь ласка, заберіть свій відремонтований магнітофон в Попельнянському РТА». І жодного слова про те, чому власник магнітофона змусили кілька місяців обивати пороги ательє.

Розчулює і кінцівка відповіді головного інженера полтавського об'єднання «Побутрадіотехніка» Ю. М. Плюйка жителів міста Гадяча В. І. Розпутьку, якого також назвали

«шановним Василем Івановичем», від імені об'єднання вибачилися за незадовільне обслуговування. Хоч і слабенька, але все ж компенсація за чотиримісячні безперервні візити в майстерню за телевизором «Електрон-722».

Але краще було б, якби до скарг з наступним розшифруванням справа не доходила. Щоб іще переступивши поріг майстерні, відвідувач відчув, що і його самого тут справді панують, і його час цінують.

Звичайно, Ви можете послатися на погане забезпечення деталями і блоками, на те, що телерадіопродукція деяких підприємств не витримує ніякої критики і часто прямо з прилавка магазину потрапляє в майстерню, пригрозивши мені і читачів кількістю гарантійних ремонтів.

Ніхто не стверджує, що «Побутрадіотехніка» силосує дефіцитні деталі. Дисципліна поставок справді поки що куляє на обидві ноги. Але, як на мене, це клієнта не повинно обходити. Бо воно якось нелогічно виходить: приміром, за кожен прострочений день оплати за прокатний телевизор та ж «Побутрадіотехніка» акуратно стягує пеню, причому досить солідну, незважаючи ні на які обставини, а півріччя — як не більше — маринування телевизора якщо й влітає в копійчку, так тільки його власникові. Було б справедливніше, якби він одержував зрештою не лише моральну компенсацію у вигляді люб'язної відповіді, а й матеріальну. А тоді вже нехай «Побутрадіотехніка» виставляє рахунок своїм недисциплінованим постачальникам, включивши в нього і цю суму. Такий порядок напевно дисциплінував би обидві сторони.

Очевидно, тому, що подібна іділія (з точки зору клієнта) може лише насититися, іще в жодній майстерні, в жодному об'єднанні не виникло паніки після появи відвідувача, магнітофон чи телевизор якого не полагаджене в строк. «Загляньте через кілька днів» — цю фразу, щоб її приймальники не повторювали зранку до вечора, можна було б виготовити друкарським способом і вивісити на видному місці. Як от в готелях виставляють естетично оформлену табличку «Місць немає».

І тоді були б усі підстави сказати в черговому інтер'є, що в системі «Укрпобутрадіотехніка» широко впроваджується наукова організація праці. Принаймні, не менші підстави, ніж для ствердження, що «Укрпобутрадіотехніка» повністю перейшла на нову систему господарювання. Бо, наскільки мені відомо, навіть під боком у міністерства, у «Київпобутрадіотехніці» не всі ще про це знають.

Знає генеральний директор об'єднання А. Г. Ставерський. Знає головний інженер В. В. Полудя. Знають начальники відділів об'єднання. На першу вимогу Вам представлять звіти, за якими усі поголовно радіомеханіки охоплені бригадами підрядом і запекло змагаються між собою за коріне поліпшення обслуговування населення. Та пригляньте уважніше, що ховається за цією бурхливою паперотворчістю, і Ви побачите те, що нині засуджено: підміну діла пустопорожньою балаканиною.

А на словах далеко не заїдеш. Навіть якщо нашігувати всі без винятку майстерні найновішими комп'ютерами.

Отже сподіваюся на конкретну відповідь, якої бажаю Вам і собі від широго серця

ВАШОГО ПЕРЦЯ.

ПИТАННЯ — РУБА!

Гадаю, колись кимось кинуте гасло «Жінки, оберігайте мужчин», списувати на полиці нашого життя ще рано. Як на мене, то чудесне і дуже потрібне, і дуже актуальне, і дуже необхідне гасло. Не знаю, як ви, а я без нього ні на крок. Я його замовив в крадім художнику нашої столиці, взяв у золоту рамочку і вивісив у найпочеснішому куточку своєї квартири. Як тільки дружина раптом, м'яко скажемо, заартачиться, я їй одразу на гасло показую:

— Бачила, — кажу. — А це — дурний придумав? Це придумав наш геніальний сучасник. У вік нейтронів і протонів, якщо хочеш нормально жити — оберігай мене, як мужчину.

Інакше... Інакше... Далі я не договорию — дві скупи, але чоловічі слізи самі по собі витікли з моїх очей... Я їх, не соромлячись, витер і сказав:

— Інакше пошлю тебе зараз, — і ще раз витер слізу, — не в хімчистку, не в побутово-пральний комбінат, а на кладовище... Ти пройдиш по його сумних алеях, прочитай написи лише на пам'ятниках, де записано не «Дорогому Івану від держплану», а «Івану від Богдани», «Дорогому Феді від Неди», «Колі від Олі», «Васі від Касі»... Так скажи, хто з нас раніше вмирає? Чоловіки чи жінки?..

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

РЕМОНТ — ЗАОЧНО

ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСТЬ. Житель села Комарники Турківського району В. Комарницький надіслав до штаб-квартири ТАП цікаву інформацію: умільцями із Старосамбірської майстерні обласної «Ремпобуттехніки» вдалося заочно відремонтувати його холодильник «Саратов», про що свідчить відмітка у технічному паспорті. Технологія подібного ремонту виявилася напорчуд простою. Під час візиту В. Комарницького у майстерню майстер В. Федаш вирізав з паспорта талон № 1, після чого повернув його власникові. Досвід старосамбірських побутовиків відкривав перед ремонтною службою заманливу перспективу: нічого не робити, а зарплату одержувати.

ДОВОДИТЬСЯ ПОСПІШАТИ

Як передає наш вінницький кореспондент, у місті останнім часом можна спостерігати дивне видовище. Скажімо, людина їде у тролейбусі, тримаючи в руці коробку з тортом виробництва місцевого хлібокомбінату. І раптом, глянувши на годинник, розв'язує коробку і починає панічно швидко цей торт їсти. Нарешті вдалося встановити причину такого дивного поведіння деяких вінничан. Виявляється, на торговій коробці стоїть штамп: «Употребить до 11.00». Ніяких інших написів та уточнень немає. Тож і доводиться поспішати.

ПОСТІННО У ПОШУКАХ

перебувають фармацевти села Дегтівки Конотопського району Сумської області. Головна їх мрія — це винайти такі препарати, які привчили б правління місцевого колгоспу, очолюваного тов. Куровим, доводити розпочату справу до кінця. А саме — добувати приміщення нової аптеки та амбулаторії, нової контори колгоспу, а також будинки для колгоспників, споруджувати які розпочали десять років тому.

— Буває, і жінки раніше, але чоловіки ледачі, одразу після смерті дружин одружуються, і їм уже не до пам'ятника. А жінки не такі...

— Ще одне слово, і пошлю ще далі... не в хімчистку, а в радіотельє, або бюро по ремонту холодильників.

Дружина одразу прикусила язика. Навантажила на себе мішок і, вбачте на слово, поперла той лантух у пральню. Ні, такі сильні ці жінки й у вік атома. У мене, приміром, жіночка маленька, мініатюрна (її тільки виставляли на конкурсі мод), а винослива, як кінь Пржевальського. Сумки носить, кошики носить, лантухи, як заправський биндюжник, на плечі однією рукою закидає. Бо в другій тримає коляску, в якій сидить малюк, а з коляски ще звисає сітка з-під порожніх пляшок. Пляшки з-під чого я вже не уточнюю. Бо тема нашого фейлетону дещо інша — як вберегти мужчину.

— Мене не мішки лякають, не сумки, — буває, схлипує дружина. — Мене наша сфера обслуговування лякає. У мене від тієї сфери уже ноги тремтять і віі спінаються. Хоча б ти раз туди сходиш...

— Ти хочеш, щоб тремтіли ноги у мене? Чого ж ти за мене виходиш заміж? Щоб я тобі по хімчистці бігав?

— Боже, як ви деспоти, чоловіки... — Одну хвилину, — починаю філософствувати я. — Але ж тобі нічого не забороняю. Ти ж у мене вільна, як птаха. Хочеш помити підлогу, будь ласка. Хочеш попилососити кімнату, ласкаво просимо, усією сім'єю. Вибити килимки на парканах біля швидкісного трамвая — ось тобі в руки найкраща вибивачка республіки. Останнє слово техніки з чорного поліетилеу: гнеться, а не ламається. Словом, як ти...

А якщо без іронії, — якось розчулюється я. То дружина — це ж твій друг! Хай то там що не каже, але якщо вона тебе любить, носить сітки, мішки і корзини

після роботи, бере штурмом автобуси і трамваї і при цьому намагається зберегти ще й красу і не відстати від моди, то її таки варто любити. Жінка — це незамінна в наш вік істота.

Саме за це я й свою люблю. Я вам чесно скажу, аби не дружина — не писати мені б цих рядків. З моїм характером у мене уже давно теж не те що брови спіналися, а й вуха і голова йшли б обертами, а очі випромінювали б такі кола райдуги, що світ би мені став сіро-буро-малиновим.

І все ж одного разу я наважився. Я таки вийшов з дому і попрямував у хімчистку. Зейняв чергу за жінками, дочекався, здаю костюм, а товаришка з сфери обслуговування глянула на мене, і одразу в мені інтелігента визначила, словом, здогадалася, що я ще не знаю, що таке «смалений вовк».

— Ти що, вперше у хімчистці? — питає.

— Уперше!

— Воно й видно. Ти хоча б гудзики на штаних пообрізає, — і тиче мені в руки лезо. Взяв. Не встиг двічі чиркнути, як один раз по пальцях, другий раз по штаних.

— Таких не приймаємо!

— Яких таких?

— Порізаних і з цими ось плямами...

— Так я ж...

— Нічого не знаю... Он завідувача сидить. Насіння лузає. Ідти до неї.

Я до дами з гарбузовим насінням. Вона слухає мене, як монумент. Аби час від часу не попольовувала, сприйняв би її за манекен.

— Приймальниця каже... — підтверджую.

— Правильно каже, — перебиває вона мене. — А якщо ви ножем когось пириули? А тоді з когось ті штани зняли?

А тепер хочете, щоб чинсь кров на ваших штаних наша хімчистка вимивала?! Нічого не вийде, громадянин. Бачили ми таких...

— Та ви що?!

— І котись звідси, поки я міліцію не викликала. Принесеш довідку з міліції, тоді й говорити будемо, — піднялась і повернувшись до мене усім своїм антифасадом, якого не те що ножем — гаубицею з першого разу не візьмеш.

Потім пішов я пляшки з-під «Фієсти» здавати.

— Таких не приймаємо!

— Чому?

— Ти про це в міністра спитай, а не мене! Калькуляції ще не розробили, прейскуранта не спустили, — заговорив він віршами.

Ходив я ходив, поки підметки не відлетіли. Забіг у шевську майстерню «Сьогодні на сьогодні». Сідаю на стілець, скидаю чобіток.

— Айн момент, — каже той, що шилом щось штрикає. — Одна нога тут, друга там.

— Не зрозумів! — кажу.

— А я не до вас. Я сам собі команду. Робочий уже час. А в гастроном тараню на роботу спішу. У нас інформація точна. Галі ж чобітки за це безкоштовно лагодимо. Хочете, біжіть за мною. Не хочете, сидіть босі.

Сам побіг, сам і примчав. Розгорнув пакунок. Взяв ту тараню за хвоста. Роздер її навпіл. Запах — умерти можна. Я навіть згадав, що зранку, крім чаю, нічого в роті не було.

Потім за пляшку взявся. Ковирнув корок металевою лапкою, тільки піна бризнула. Витяг гранчак з-під столу. Його колега теж молоток з цвяхами залишив в спокої.

— Товариші, — не витримав я, ковтаючи слинку. — Бога в животі майте. Я ж босий сиджу уже добру годину.

— А вас ніхто з нас не роззував. Самі роззували, самі й взуєтеся.

А я їм на табличку показую: «Сьогодні на сьогодні», свято вірячи, що цим я уже їх пришиплю до стінки. А вони мені:

— А ще не вечір! Куди нам спішити. Написано на сьогодні, сьогодні й зробимо.

— Ви ж на державній службі, — починаю їх соромити. — Ви ж для клієнта, а не клієнт для вас...

— Стоп, стоп, папашо, — поставив склянку з пивом. — Бачу, нерви здають. А у нас не нейрохірургія, а звичайнісінька шевська майстерня імені дратви і дерев'яного кілка. Покажуй підшош...

Показав.

— Фью, — присвиснув він. — Імпортна. Ні, не підходить. Ми спеціалісти по вітчизняних виробках. Тіпай, папашо, далі. Все за імпортом ганяється. А хто свої вітчизняні купуватиме? — кричав він мені услід.

Додому я прибіг взутий на одну ногу. — Що таке? — питає дружина.

— Рибонько, на роботу спішу. Дай мені інші черевики, а ці віднеси, будь ласка, в майстерню. Я тебе дуже прошу... Ох, ти ж, моя кішечка. Дай я тебе хоч поцілую. А то вже й забув, коли цілував.

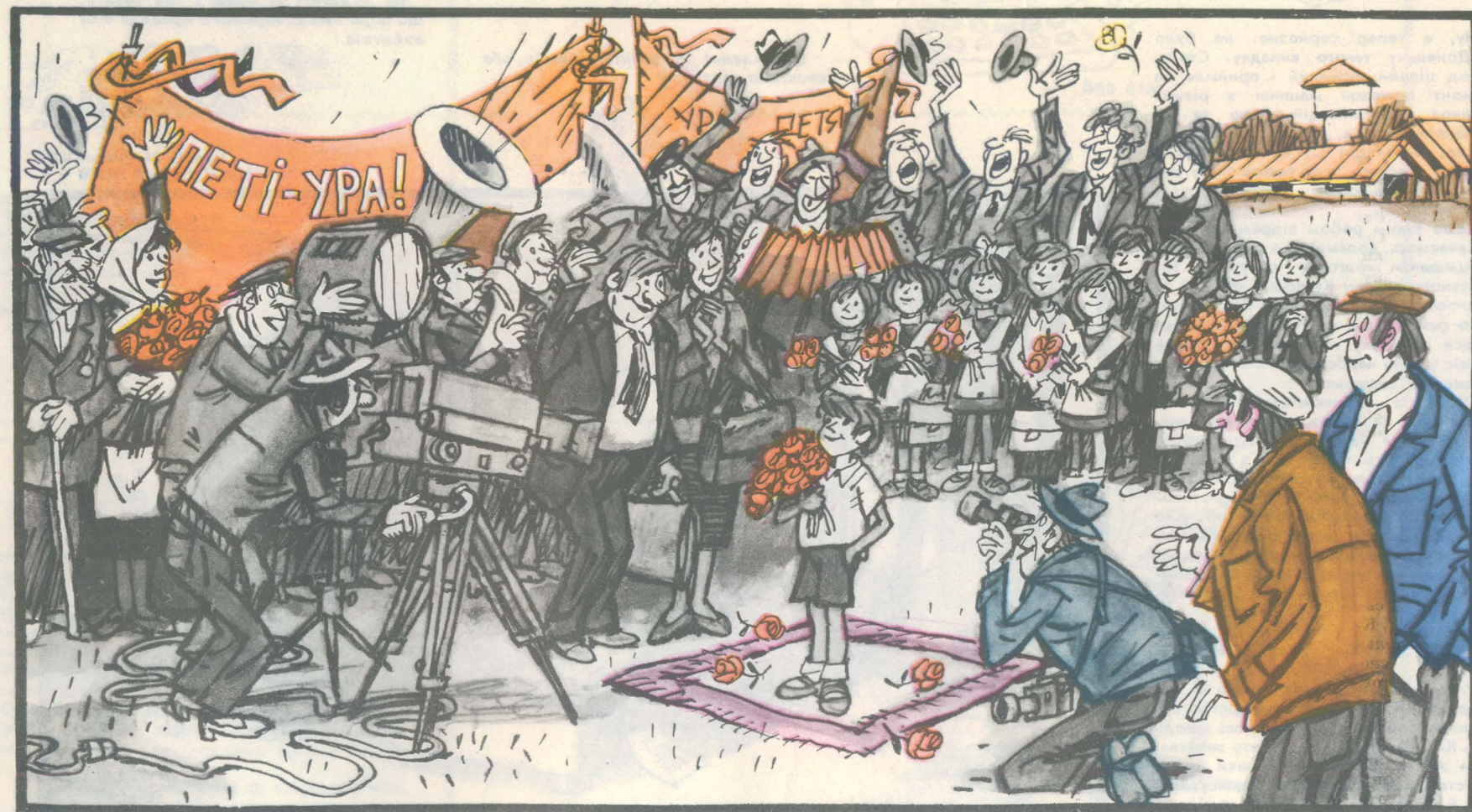
— Що це з тобою? — глянула вона підозріло на мене.

А що я їй міг відповісти. Я ж то знав, у яке пекло її посилаю. Дай, гадаю собі, хоч поцілуй жінку перед яким-небудь черговим стресом віку. Словом, побігла моя кішечка, мурликаючи якусь пісеньку, у пральню-банний комбінат. Через кілька годин повернулася тигрицею. Який не чергова порція поцілунків і пілюль, певний, скальп зняла б. А що буде завтра після шевської майстерні і хімчистки.

Отже, з мужчинами ми проблему розв'язали. Принаймні, з одруженими. Їм є кого посилати на передові позиції нашої сфери обслуговування. А от як бути з жінками? Хто їх вбереже від такого обслуговування? Оце питання!

Олег ЧОРНОГУЗ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— У вас, як видно, сьогодні свято?

— Так. Петя Сидоренко пообіцяв після закінчення школи залишитися працювати у колгоспі.

Привозьте— доламаємо!

Неймовірна історія трапилась у місті Донецьку. Уявіть собі, ні з сього, ні з того зайнялися корпуси заводу «Пожежтехніка». Ну, відразу здійнялася тривога, подзвонили по 0-1, схопилися, хто за що міг, — за ломи, багри і лопати — та й давай гасити. А воно — не згасає! Так і згорів завод.

Гм-гм... А де ж, скажете, були люди героїчної професії — пожежники? Оті, що, за сценаріями усіх кінофільмів, прибувають на місце пожежі чи не раніше, аніж вона виникла?

А вони... взагалі не прибули. Бо тільки вискочили їхні машини з гаражів, як тут же зламалися. В одній колесо відлетіло, у другій заклинило кермо, у третій зачмихав двигун, у четвертій загарчала коробка швидкостей. А в одній — так взагалі задній міст, вибачайте, відскочив...

А машини ж були — щойно із капремонта! І проводив їм капремонт не хто інший, як той же таки завод «Пожежтехніка»!

Ну, а тепер серйозно: не було у Донецьку такого випадку. Стоїть завод цілий-ціліснийкий і приймає на ремонт пожежні машини з різних установ і організацій. Бере за це чималенькі гроші, ставить оті машини у свої майстерні і... за яких-небудь півроку доводить їх до такого стану, що вони не тільки пожежу гасити, а й рухатися нездатні.

Саме таким робом відремонтували, вибачаємось, доламали на цьому заводі спецмашини колгоспу «Дружба» Тетіївського району Київської області та радгоспу «Старосільський» Рокитнівського району, що на Ровенщині. Обійшовся кожному господарству отакій сервіс у 2480 карбованців з копійками. Недешево, скажемо!

Отож із «Пожежтехнікою», повторюємо, на щастя, усе в порядку. Тьху-тьху, як кажуть. Бо керівництво цього підприємства на чолі з директором Віктором Іларіоновичем Костроміним про дотримання правил протипожежної безпеки дбає ретельно. Але якби, не приведи, доле, довелося гасити пожежу на «Пожежтехніці» відремонтованими тут машинами, то... Важко, словом, що-небудь було б гарантувати!

Вас. ШУКАЙЛО.

Р. С. Коли ми розповіли про ці два випадки безпардонного здирства під виглядом ремонту директорів заводу В. І. Костроміну, він хитрувато запитав:

— А навіщо ж представники господарств акти готовності підписували?

А й справді, навіщо? Отже, до відома надто довірливих замовників: забираючи з капітального ремонту у донецькій «Пожежтехніці» ваші машини, спочатку уважно роздивіться: а чи не забираєте ви kota у мішку?

В. Ш.

Учора...

І сьогодні.

● З погляду хабарника: «спасибі» — це чорна невдячність.

● Коли людина пропадає, тоді її розшукує міліція.

● Хто обминає закон, того закон не обминає.

Юрій РИБНИКОВ.

● Дилема: або розкішно жити, або спокійно спати.

● Не зводьте кінців з кінцями, якщо вони під високою напругою.

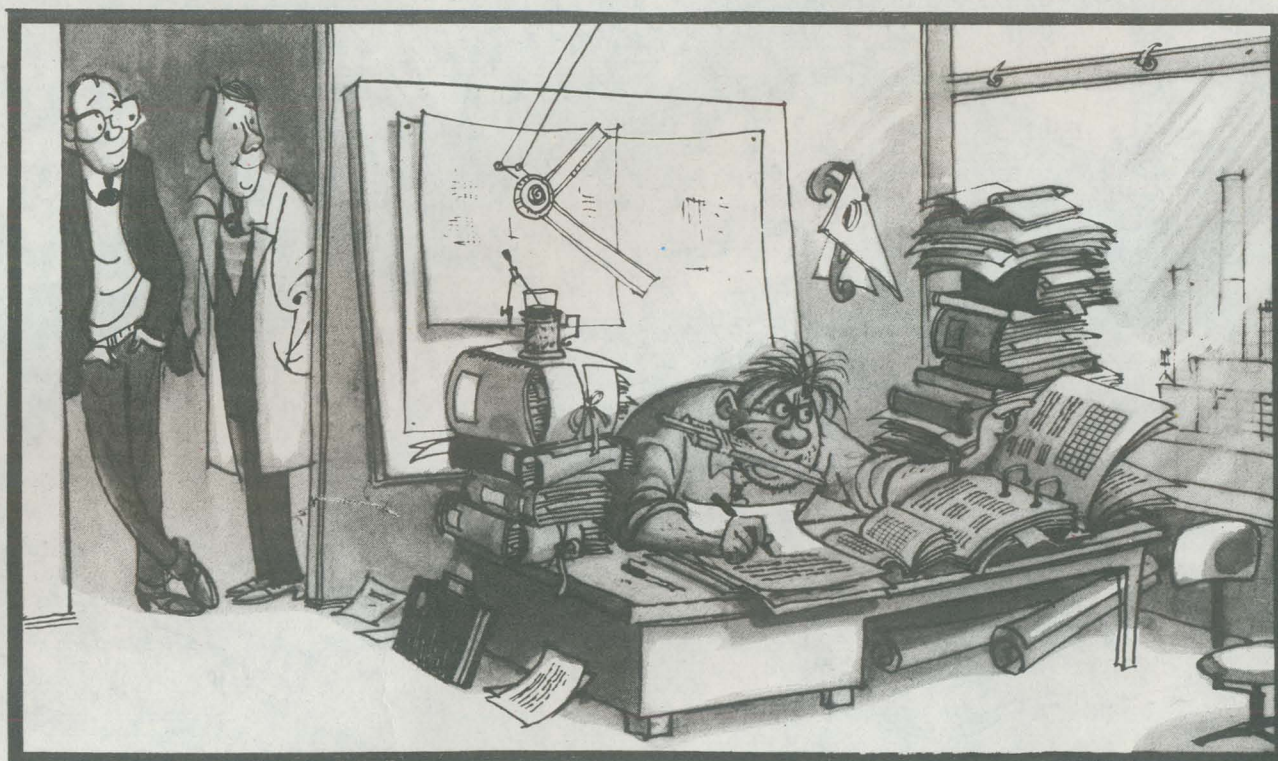
Юрій МЕЛИХОВ.

● Декого переконує лише та відповідь, яку він хоче почути.

● Винятків із правил так багато, що пора вже створювати правила для винятків.

Юрій ІВАНОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ніколи не думав, що Петренко такий працюючий. Мабуть, пообіцяли підвищити?

— Та ні, пообіцяли позбавити прогресивки...

Чарівне море при тихій погоді в період літніх відпусток! Сонце і небо, дельфіни і чайки, теплі обійми лагідних хвиль... О ні, морська романтика не чужа серцю сучасного жителя.

І все-таки значно приємніше їхати на побачення з голубою стихією на цілком законних підставах, тобто з оплаченою путівкою в нагрудній кишені. «Дикунам» важче. Їм доводиться виканючувати тривіальний курник у переповненому подвір'ї приватника, вистояти кілометрові черги за теплим квасом і брати в облогу бруднуваті їдальні з традиційним холодним шніцелем. «Дикуна» проганяють із впорядкованих пляжів, йому не дають напрокат водного велосипеда, він не одержує на ніч обов'язкової склянки кефіру для підтримання життєвого тону.

Ні-ні, вид на море значно сильніше полонить душу з тераси пансіонатського котеджу з гарантованим койкомісцем у прохолодній палаті. І тому, без жодного сумніву, слід усіляко вітати сучасні, упорядковані форми єднання з привільними морськими просторами.

Ну, чому б, скажімо, організовано не повалитися на золотому пісочку представникам такої нелегкої і мужньої професії, як водій вантажного автомобіля? Хіба не заслуговують вони на таку невинну розкіш після одинадцяти місяців, проведених у далеких виснажливих рейсах?

— Ще й як заслуговують! — одноголосно ухвалило свого часу керівництво Ворошиловградського обласного управління вантажного автотранспорту і побудувало власну базу відпочинку з екзотичною назвою «Тешевс» на березі найсвітлішого Чорного моря.

Та от халепа: відмовляється водій від екзотики! Просто руками й ногами відбрикується, і квит. Головний економіст управління Олександр Харитонович Головченко — а саме на нього, можна сказати, звалено тяжкий хрест організації оздоровлення та відпочинку трудящих — пробував уже і просьбою, і грозьбою:

— Не бажаєш, невідомо твоя голова, на море їхати — то оце, так і знай, якомусь «варягові» твою путівку віддам!

— І віддавайте, — сміється. — Мені що. Мені й на мілководній Лугані не гірше. Хімічний склад води, правда, трохи не той, але нічого, ми народ звичний.

Поговори з таким! І доводиться роздавати дефіцитні путівки, що називається, наліво й направо. Не пестити ж цілющим ультрафіолетовим променем нечутливий при-

бережний пісок! Хай уже краще на ньому поніжаться пожежники або, скажімо, льотчики цивільної авіації. У них теж професії цілком підходящі. Нерідко приходять, щоправда, на виручку автотранспортникам у їхній скруті і продавці та аптекарі, працівники обкому та облвиконкому, міліцейські

Жовтневого райвиконкому товаришу Попову, голову районного спорткомітету товариша Гіневського. Вони люди інтелігентні, культурні, знають смак у цій ділі... Врешті, хіба мало є пристойних організацій! Облплан, трест ідалень, будбанк, облспоживспілка, фірма «Одяг»... Отам і шукайте охочих.

чини та банківські службовці — громадяни, хай і не дуже тісно зв'язані з потужними КраЗами й МАЗами, зате здатні тонко оцінити переваги літнього відпочинку у відомчих здравницях. Минулого року мало не 600 сторонніх осіб врятувало затишний «Тешевс» від цілковитого безлюддя. А без них управління, кажуть, просто не знали б, що й діяти.

— Е, не кажіть, — зустрівшись з О. Х. Головченко, безперечно, забідкався б і собі керуючий трестом «Ворошиловградспецбуд» Леонід Георгійович Акабардин. — Точнісінько і у нас такий клопіт. Оце як літо настає — так і суши голову: кого б на ту базу послати? Наші мулярі, штукатури чи там бетонники — просто пробі кричать, не хочуть: що ми, кажуть, у тій Анапі забули? Ми й так на свіжому повітрі влітку і взимку працюємо. Хай он, кажуть, директор Ольхівської нафтобази товариш Волков туди їде: він усе життя на бензині сидить, йому корисно провітритися. Або он, скажімо, пошліть заступника голови нашого

Нехай собі їдуть та й борсаються у хвилях морських, як їм так це подобається. Ще й вдячні вам будуть. Диви, колись і вам у пригиді стануть. А нас нічого туди пхати! Ми люди не горді, нам і Сіверський Дінець — акваторія цілком підходяща.

Уявляєте? Що залишається робити бідлошному керівництву тресту на чолі з товаришем Акабардином? Отак бери та хоч закривай базу! І доводиться звертатися до товариша Волкова. Агітувати товаришу Попову. Бити поклон товаришеві Гіневському. Обдзвонювати облплан, облспоживспілку, будбанк, трест ідалень, фірму «Одяг»... Згляньтеся, мовляв, товариші на наше винятково пікове становище, не залиште в біді!

Ну, й не без того, відгукуються. Минулого року понад три сотні чоловік отаким чином якось уговтали. А як воно буде цього сезону — ще невідомо.

Словом, важка і невдячна то справа — тримати власну освоєну територію на березі теплого моря. Мода на ті моря проходить, чи

що?.. Здавалось би, нащо вже потужний трест «Дніпрометалургмонтаж», а й тому доводиться укомплектовувати свою чудову причорноморську базу «Дніпровські зорі» хтосьна, вибачайте, ким, тільки не власними кадрами. Тут — і доблесні трудівники громадського харчування, і непідкупні державтоінспектори, і товариші з аптекоуправління, і висококласні спеціалісти з універсаму та ЦУМу, і відмінні знавці своєї справи зі станції автотехобслуговування... Декого вдається умовити тільки за півціни. Скажімо, голову комітету народного контролю Бабушкінського району м. Дніпропетровська т. Ткаченка ледве ублагали п'ятидесятипроцентну путівочку взяти та приїхати хоч задешево помилуватися тією казковою екзотикою, та похлюпатися у ній після виснажливих принципових перевірок, та скуштувати витворів щедрої місцевої кухні... Довгенько, правда, опирався товариш, але зрештою не погребував гостинністю, згодився.

Не наважилися брати повну вартість путівок і з пильнооких представників позавідомчої охорони, трудящих міськкоопторгу, наркологічного диспансеру, Головопостачбиту та деяких інших організацій: ану, як стануть у позу та й, чоґо доброго, зовсім відмовляться їхати? Кого тоді «Дніпровський зоря» обігрівати своєю турботою?.. Ми уявляємо, яка то неспокійна служба у заступника керуючого трестом Віталія Григоровича Москаленка та голови об'єднаного комітету профспілки Юрія Вікторовича Євланова, котрі цією нелегкою ділянкою відають і віддають їй, можна сказати, весь жар своїх велелюбних сердець.

Але якось воно потихеньку утримується. І з настанням нового сезону благословенні південні пляжі знову сповнюються життєрадісними голосами. Он від білого корпусу Будинку колгоспників енергійно прямує купка завзятих преферансистів, жваво обмінюючись на ходу інформацією про останні досягнення вітчизняної та зарубіжної генетики. Ген на моріжку, що його орденує солідне хімічне об'єднання, йде захоплююча професійна суперечка про способи розведення білого амура і коропа дзеркального у вододймах чернігівського Полісся... При бажанні завжди можна добитись, аби жоден метр дорогоцінного приморського пісочку не пустував, аби був якомога більше потрібен людям. І то не яким-небудь, а, візьмемо на себе сміливість запевнити, — потрібним людям!

І. ЛАГОЗА,
В. БОЙКО.

Ворошиловград — Дніпропетровськ.

СОРОЦІ Н. А. — завідувач магазину № 20, що у селі Бурбено Семенівського району. І було за що. Бо Сорока виявилася людиною недобросовісною, до своїх обов'язків ставилася так-сяк. А це, природна річ, викликало невдоволення у селян. Ось вони взяли та й написали про це все до редакції Перця.

Як повідомив заступник голови правління Полтавської облспоживспілки

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

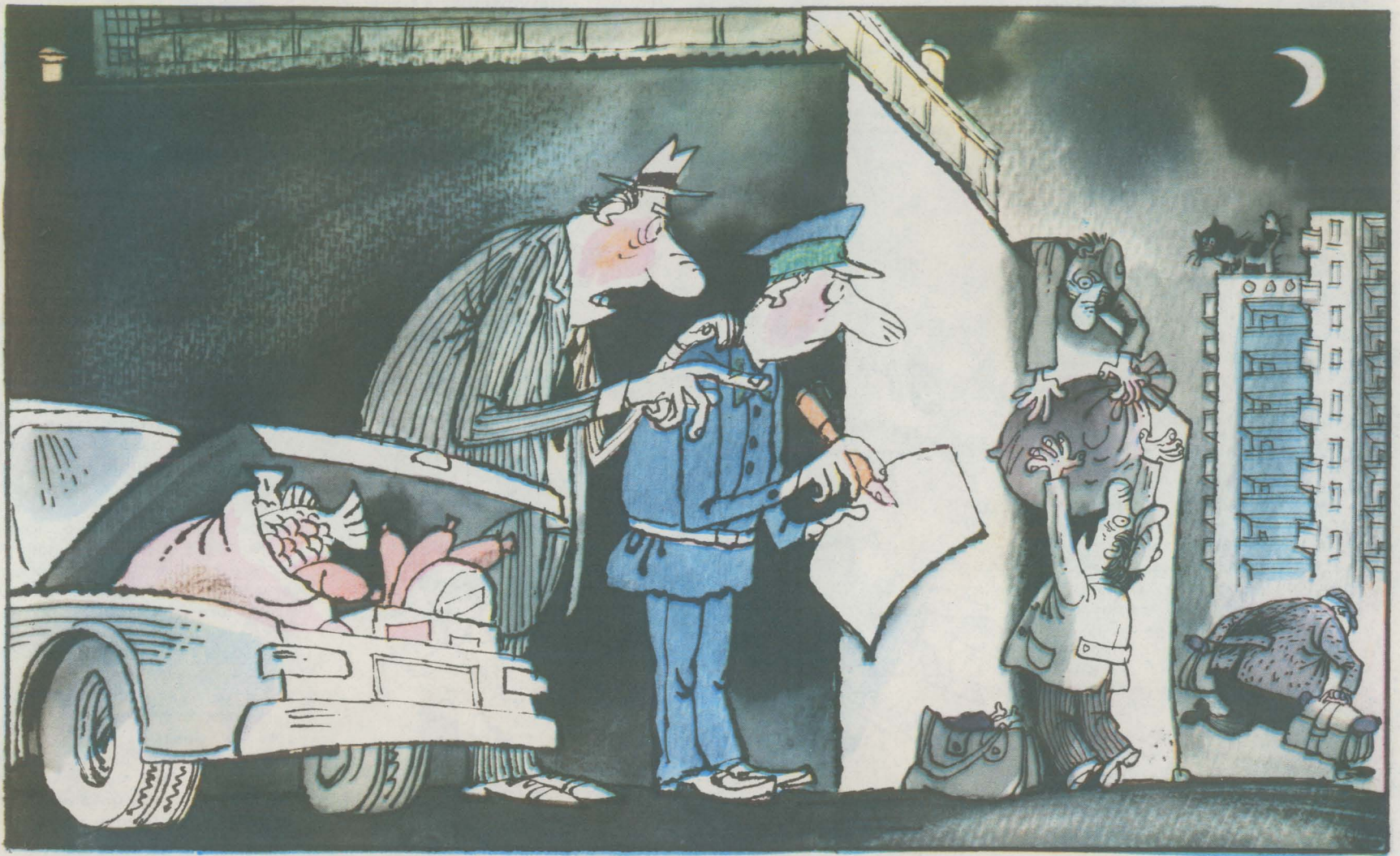
В. Я. В'юницький, факти підтвердилися. Н. А. Сороку від завідування магазином увільнено.

КАШЕЛЬНИКОВУ О. О. — начальнику Гайсинської виробничо-територіальної

ділянки «Рембюттехніки». А приводом послужив лист клієнтів, замовлення яких Олександр Олександрович систематично журижив і ніколи не виконував у строк. І, на свою голову, дожурижився.

Бо, як сповістив Перцеві головний інженер Вінницького облбютуправління В. О. Дорошук, за нехлістьство і порушення правил виконання замовлень О. О. Кашельникова з посади звільнено.

— Запиши всіх, хто на державне добро зазіхнув!..

ДОКРИТИКУВАВСЯ

У лікарні згорблений
Чоловік
То за груди схопиться,
То за бік:
— Доконали образи
Навісні —
Виступав на зборах я
Уві сні.
Де вночі й набралось
Стільки слів!
Про усі недоліки
Розповів.
Я огріха жодного
Не минав
І начальство критиці
Піддавав.
В порошечок винних я
Перетер.
А прокинувся — зо страху
Ледь не вмер...
Ще й тепер макітриться
Голова,
Наче хто зсередини
Розрива.
Серце, як незмащене,
Стукотить,
Із грудей вискакує
Кожну мить.
Ув очах затьмарився
Білий день...
Дайте мені, лікарю,
Бюлетень!

Володимир СТРЕКАЛЬ.

10 коп. Коли сходить молодик...

ГУМОРЕСКА

Македон Калістратович Запара повертався додому в гарному настрої. Цьому сприяли дві обставини. По-перше, йому ще на роботу подзвонила дружина й пообіцяла приготувати на вечерю його улюблену смажену картоплю й салат із квашеної капусти, а по-друге, по телевізору показуватимуть хокейний матч за участю улюбленої команди.

Та не встиг Запара переступити поріг рідної квартири, як на нього налетіла дружина.

— Доню, — винувато усмінулася вона. — Поки ти не роздягнувся, сходи в магазин, бо ми забули купити хліба.

«Ми» — це власне дружина й дев'ятикласник Гоша, їхній син з явними симптомами алергії, коли заходить мова про якесь домашнє доручення. Запобігаючи прогресуванню синові хвороби, Македон Калістратович мовчки подався до магазину. «Що б ви їли, якби не батько!» — збуджено резюмував він, спускаючись ліфтом.

А коли він вийшов з під'їзду, його втомлену за день голову

й геть обсіли невеселі думки. «Отак усе життя, — думав він жалісливо. — Захочеш один раз відпочити культурно біля телевізора — то маєш. І це за те, що цілими днями товчешся, як проклятий, бігаєш, крутишся, не маєш хвилини вільної, щоб угору глянути...»

А вгорі, як на те, просто над їхнім дев'ятиповерховим будинком сходить у вечірнє небо чистий, аж срібний, місяць-молодик.

Македон Калістратович згадав, як мама його вчила в дитинстві показувати молодикові гроші, тільки обов'язково — срібну монету. Це для того, щоб весь місяць не виводилися гроші. «Нехай прогресивка буде побільшою», — загадав Македон Калістратович, нишпорячи в кишенях. Проте, як на біду, йому попадались самі тільки мідяки, і він ховав їх подалі в кишеню штанів. Нарешті знайшовся біленький гривеник.

— Ось тобі! — сказав Запара вдоволено, показуючи молодикові гривеник на долоні. — Гляди ж, не піддури мене!

Аж раптом гривеник ковзнув по

долоні — і впав. «Ах ти ж... — пошкодував Македон Калістратович. — Десять копійок — то таки теж гроші. Це коли всі почнуть гривениками розкидатися, то де ті карбованці й візьмуться».

Нахилившись якомога нижче, він почав обережно мацати долонею землю. Але білий гривеник, та ще й при слабенькому світлі молодика, знайти було непросто. Отож Запара ні з чим, а точніше — з геть поганим настроєм зайшов у магазин, узяв з полиці буханець і підійшов до каси.

— З вас шістнадцять копійок, — сказала касирка, навіщось відклавши названу суму на рахівниці.

Македон Калістратович вдарив по кишені. Проте сподіваного дзенькоту не почулося. Він пригадав, що мідний дріб'язок склав у праву кишеню штанів. Пірнув туди рукою — пусто: у кишені виявилась дірка.

— Пробачте, я передумав, — сказав Запара касирці.

— То навіщо було хліб руками мацати? — обурилася вона.

Запара поспіхом вийшов з магазину. Він був злий, як сто чортів, і йому страшенно хотілося на когось злість зігнати.

Піднявшись на свій поверх, Македон Калістратович натиснув кнопку дзвінка і, коли дружина відчинила двері, гримнув:

— Скільки разів я просив тебе не називати мене отим дурацьким «Донею»?!

Віктор БАРАНОВ.

РЕВІЗОРІВ декому хочеться зустрічати від усієї душі, навіть якщо вона у плані перевірки чиста, немов готельне простирadlo після добросовісного прання. Існує такий незбагнений феномен, та й годі.

Ось і керуючого Шахтарським міським відділенням

Держбанку Л. І. Пелипас теж непереможно потягло зробити щось приємніше для п'яток дам із контрольно-ревізійного відділу при Донецькій обласній конторі Держбанку, які прибули до нього на планову перевірку. Якийсь такий глибокий, розрахований на позитивний ефект, реверанс.

— Як?! — палко гукнув Леонід Іванович. — Жінки, перед якими блідне будь-яка цифір, тулитимуться у міському готелі?!

Це зовсім не означало, що керуючий спалахнув бажанням запропонувати ревзоркам власний дім. Л. І. Пелипас мав на увазі значно комфортабельніший варіант. Саме тому він зняв телефонну трубку і набрав номер директора з питань економіки об'єднання «Шахтарськантрацит» І. М. Заїки.

— Про що мова! — співчутливо відгукнувся директор на заклик керуючого посприяти з улаштуванням командировочного побуту ревзорок. І категорично запевнив: — Дами тулитимуться у санаторії-профілакторії «Антрацит»!

нами. Знайшлися й такі, які дізнавшись про глибокий профілактичний реверанс, стали мучитись логічними, на їхній погляд, запитаннями. Найголовніше з-поміж них було сформульовано колишнім гірником, а нині ветераном праці П. Л. Сапачем: за чий рахунок?

Однак П. Л. Сапач не був би активістом преси, якби сформулював його суто риторично, а не у фейлетоні, призначеному для міської газети «Знамя победы». Він не був би також кандидатом економічних наук, якби з комп'ютерною ретельністю не порахував у своєму робітничорівському витворі, у скільки обійшовся цей щедрий реверанс, затіяний банківським лідером.

Керуючись залізною логікою, П. Л. Сапач довів: а) ревзоров можна було цілком просто поселити у міському готелі, оскільки вільних номерів, у тому числі люксовських, там завжди повнісінько, ресторан на першому поверсі — отож сніданки та вечері там можуть подавати хоч у ліжку; б) путівок на шахті «Комсомолец Донбасу» на цей заїзд не мусило вже бути, однак вони за чийсь велінням з'явилися; в) виписали їх другого січня, причому з оплатою за рахунок підприємства; г) поселили задованих під трудівників шахти дам у «Антрацит» сьомого січня, хоча там повинні приймати виключно лиш гірників, та й то не всіх, а — тільки місцевих; д) ревзоровки стрімголов рвонули звідси рівно за десять днів, коли стало відомо про скандал, який може вибухнути; і заднім числом до каси профкому невідомо ким було внесено повну вартість путівок — по 156 карбованців за кожну, хоча, природно, це вже не мінняє справи, позаяк спроба з негідними засобами наявна і за неї, безумовно ж, треба сповна відповідати...

ПРОФІЛАКТИЧНИЙ РЕВЕРАНС

Усе інше було справою тієї ж телефонної техніки. І. М. Заїка подзвонив головному бухгалтерові шахти «Комсомолец Донбасу» Є. М. Коссе, той вийшов на зв'язок із головою профспілкового комітету В. Г. Мандрусом, і питання комфортного перебування на території Шахтарська дам, перед якими блідне будь-яка цифір, було вирішено миттєво. П'ять путівок до санаторію-профілакторію «Антрацит» Шахтарського територіального комітету профспілки робітників вугільної промисловості було вручено ревзоркам без найменшої паперової тяганини.

Не підвів і головний лікар «Антрациту» А. Д. Диконов.

— Само собою! — з готовністю відгукнувся він на ситуацію, яка вимагала яскравого джентльменства. — Дами тулитимуться тільки у нас! Для цього ми підшукаємо їм болячки на будь-який смак!

А. Д. Диконов і справді виявив на діагнози виняткову щедрість. Бригадирові ревзорок С. І. Ємельяновій він не пошкодував хронічного бронхіту. Його ж приписав З. М. Кутуєвій. Частими простудними захворюваннями наділив О. М. Кравченко. Вегетативно-судинну дистонію за гіпотонічним типом виявив у Т. В. Щербини. А ось Н. Д. Спартесній дісталася така колоритна недуга, як неврастенія.

Усі діагнози були підкріплені потужною профілактикою. Дами тулилися у люксовських умовах. За обіднім столом їх прагнула обслуговувати особисто шеф-кухар Л. Г. Солодунова.

Проте, як відомо з фольклорних джерел, лиш те добре, що добре кінчається. Ревзоркам же довелося якнайпошпінніше покидати затишний «Антрацит», оскільки далеко не всі мужчини у Шахтарську виявилися джентльме-

Звичайно, за такі фейлетони у газетах хапаються обома руками і мерщій ставлять їх на видне місце. Однак цього разу ні видного, ні хай би вже не дуже видного місця для нього чомусь не знайшлося. Вочевидь, редакції просто не сподобався заголовок. А це, погодьтеся, дуже заговита підстава, щоб не обнародувати й того, що було під тим заголовком. Принаймні, я можу пояснити появу фейлетона в газеті тільки цим...

Ну, а як же все-таки сама ревзія, чи успішно вона завершилась у Шахтарську? Чи піднесли на новий щабель, набираючись нових сил у санаторії, згадані ревзоровки рівень ревізійно-фінансової діяльності?

Із цими запитаннями я звернувся у Донецьку до керуючого обласною конторою Держбанку О. І. Клевця. Він популярно розтлумачив, що, оскільки фінансова стежа надзвичайно важка, то, як правило, після подібних перевірок йому — Олександрові Івановичу — доводиться викликати до себе місцевих банківських вожаків і пісочити за викриті недоліки. Але цього разу все виявилось гаразд, нікого з Шахтарського відділення Держбанку пісочити не довелося.

Ще б пак! Які могли бути недоліки, коли перед ревізійними дамами зробили такий розкішний реверанс! Санаторний. Профілактичний.

А. НАУМОВ.

Донецька область.

Веселим олівцем

Володимир ЗАБАШТАНСЬКИЙ,
письменник

Дружній шарж П. КОСТЮЧЕНКА.

СИЛЬНА НАТУРА

Петро натуру сильну мав,
Тому й з роботи попросили:
На повну силу випивав,
А працював лиш на півсили.

СТРАХИ ЛЕДАРЕ

Не має ніколи спокою,
Отож і не йде до роботи:
Страшиться морозу зимою,
А літом боїться спекоти.

ОСОБЛИВИЙ ХАРАКТЕР

Начальник цей — людина нетипова.
Натура в нього грізно-вибухова.
Він часто так спалахує на зборах,
Що з нього можна виробляти порох.

Василь КРАВЧУК.

ДРУЖБА З ПІДТЕКСТОМ

Дмитро і Кость — немов брати,
Вірніших друзів не знайти!
А надто вірний Кость: щомиті
Готовий дати руку Миті.

Чи роздобути кавуна,
Чи заколот кабана,
Чи там картоплю посадити,—
В усьому радий догодити.

Завжди, коли Дмитро просив,
Кость лагодив, косив, носив.
Раз навіть прикрашав ялинку
І доньку розважав, Галинку.

А від Дмитра йому були
І премії, і похвали.

Є штрих один у їхній дружбі:
Підлеглий Кость Дмитру по службі.

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

ВІЗНА ПІДРЯДІ

Коли харківських керівних будівельників уперше запитали, як вони ставляться до бригадного підряду, вгору здійнявся нехай і не ліс, але величезний і густий гай рук. За цим одноставним «за» послідувала серія нарад, оперативок і п'ятихвилин, на яких до найдрібніших деталей обсмоктувалася технологія впровадження прогресивного методу. Ще трохи згодом результати всебічного обговорення матеріалізувалися у плани конкретних заходів. А сьогодні керівники будівельних підрозділів дають оптимістичні інтерв'ю.

— Усі наші колективи працюють за бригадним підрядом, — з гордістю розповідає начальник домобудівного комбінату № 1 О. І. Юдін. — Процес будівництва житла відлагоджено, як годинниковий механізм.

— Підряд взяли на озброєння всі наші бригади, — не меншою гордістю світиться обличчя керуючого трестом «Сантехмонтаж-60» В. В. Ситосенка. — Робота в їхніх руках аж горить.

— І ми не пасемо задніх, — запевняє керуючий трестом «Харківспецбуд» В. В. Гончарук, — а, можна сказати, навіть навпаки.

Коротше кажучи, зі слів і паперів вимальовується повний ажур: житлові будинки ростуть, як гриби після дощу, а відповідні відділи виконкомів не встигають випускати щасливим новоселам ордери на квартири.

Можна було б, виходячи з оцих інтерв'ю, писати не фейлетон, а оду, римуючи проценти і коефіцієнти, тонни і мільйони. Але в моїй душі черв'ячком копошився сумнів, породжений однією цифрою, що не вписувалася в переможні звіти про впровадження бригадного підряду: протягом минулого року робітники домобудівного комбінату відпрацювали у вихідні 170 тисяч годин, за це їм виплачено зарплати на 250 тисяч карбованців більше, ніж передбачалося.

Оскільки бригадний підряд, за ідеєю, повністю виключає аврари і штурмівщину, довелось відірватися від оптимістично-ажурних звітів і подивитися, що за ними ховається.

А ховаються, як виявилось, ті ж будівельні болячки, що дошкуляли і до впровадження бригадного підряду. Бригада В. Є. Казаринова з домобудівного комбінату на місяць пізніше передбаченого графіком строку почала зводити будинок № 32, бригада М. І. Кручка

тиждень лушила насіння, обсівши котлован під фундамент будинку № 1. І все тому, що субпідрядчики з тресту «Харківспецбуд» не вимували своєчасно фундаментів.

Опоряджувальники побілили і пофарбували все, що можна було побілити і пофарбувати в будинках №№ 9 і 11 на Салтівському житловому масиві, і вмили руки, а після них сюди прибули сантехніки із спеціалізованого управління № 508 регулювати сантехнічне обладнання. І регулювали доти, поки не залили водою півбудинку.

А щоб мати уяву про якість, досить пройти квартирами будинку № 9, змонтованого бригадою А. М. Чуба за методом, в основі якого лежать технологічні операції «стук» і «грюк». З усіма наслідками, що з них випливають.

«Стривайте, стривайте, — може вигукнути нетерплячий читач, — виходить, що бригадний підряд у харківських будівельних організаціях існує лише на папері?»

Ні, не лише. В природі він також існує. Більше того, бригади своєчасно і навіть завчасно освоюють те, що їм належить освоювати. Дещо економлять. І за все це одержують солідні премії, одержують перші місця, потім діляться досвідом...

Але звести дім, як відомо, — це не означає просто вимувати стіни. До генпідрядчика — в нашому випадку домобудівного комбінату — підряджені субпідрядчики, уже названі трестом «Сантехмонтаж-60» і «Харківспецбуд», які починають цегляну чи залізобетонну коробку сантехнікою, підводять комунікації, електрифікують.

Підряджені то підряджені, але тягнуть воза кожен по-своєму. Може, й не в різні боки, але й не в одному напрямку. Кожен клопочеться за своє. Одних, окрім фундаменту, нічого більше не хвилює. Вимувували його у стисліші строки — жени монету за ударну працю. Сантехніки пригвинтили

труби, поставили крани та бачки — і об'єкт як з очей, так і з думки. А вже як там генпідрядчик — домобудівний комбінат — приймальну комісію умовлятиме, щоб на оцінку не поскупилася, як там новосели почуватимуться, — їх не обходить.

— А як ви ставитеся до комплексних бригад, які працювали б на кінцевий результат і гуртом відповідали за все — від закладки фундаменту до вручення новоселам ключів від входних дверей? — поцікавилися ми у керівних будівельників.

У відповідь знову здійнявся величезний гай рук. Але тут же ті руки потяглися до потилиць, почали куйовдити волосся, демонструючи, що хоч їхні господарі і «за», проте...

— Комплексні бригади — це, звичайно, добре, — зам'ялися на домобудівному комбінаті, — але ж підрядчики підводитимуть, їй-право, підводитимуть. А якщо трохи порушимо строки, всі наші, комбінатівські, героїчні зусилля через них зведуться нанівець.

— Домобудівники не звільнятимуть своєчасно будівельні майданчики від своєї техніки, — виставляють «аргумент» сантехніки, — отже, нам до об'єкта не підступитися.

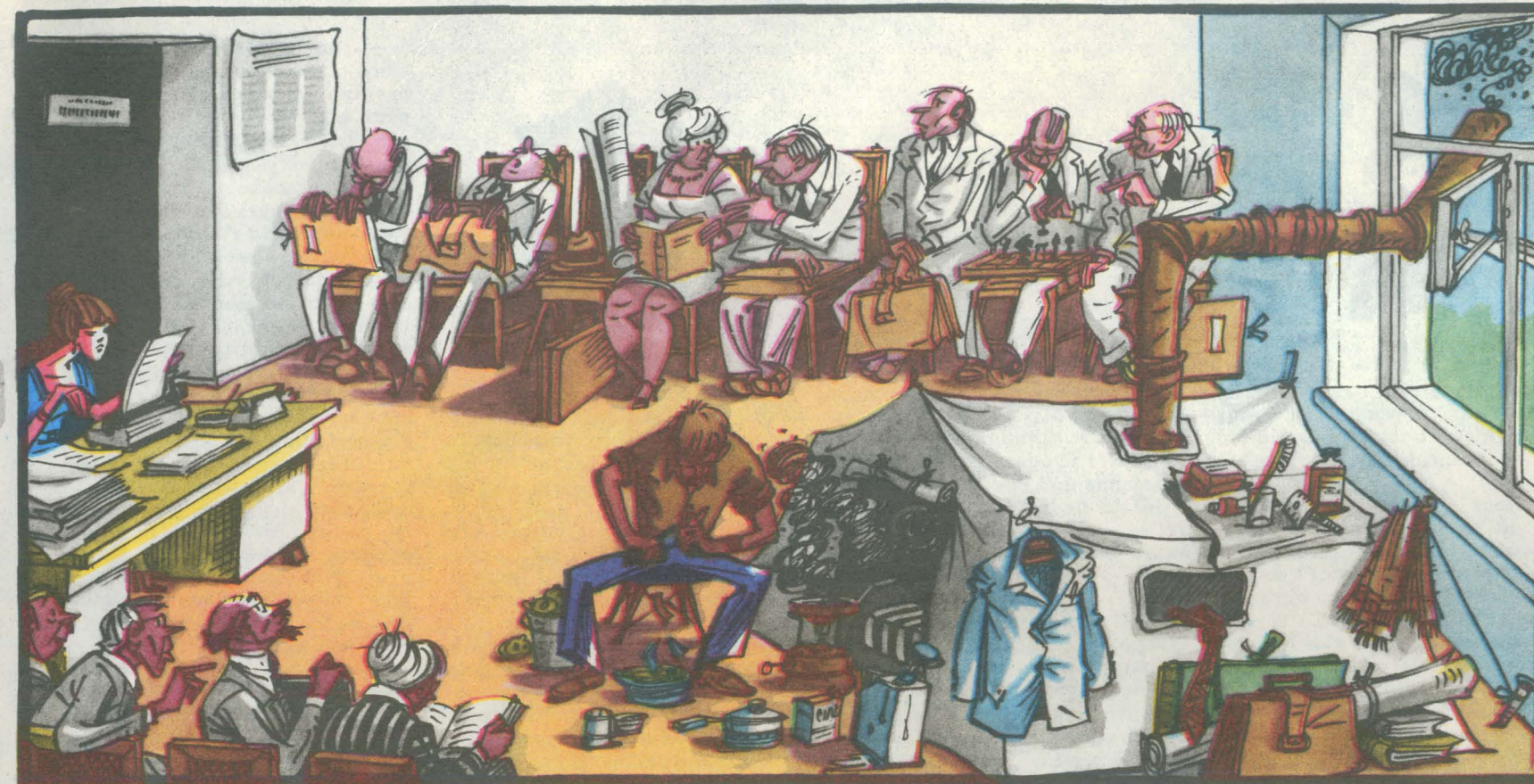
— Де гарантії, що ми завжди матимемо належний фронт робіт? — упирається трест «Харківспецбуд».

Затримка, як бачимо, за взаємними гарантіями. Воно, звичайно, можна було б сісти за стіл переговорів без попередніх умов і поділовому вирішити всі проблеми. Але в такому разі слідами слова повинне піти діло.

Власне, «піти» — не зовсім точно. Діло треба рухати. А це набагато складніше, ніж безцільно дискутувати по кабінетах, спихаючи відповідальність один на одного.

В. СУБОТА.

м. Харків.

— Це молодий винахідник вирішив за всяку ціну на прийом потрапити.

Виглядали комісією...

ГУМОРЕСКА

Іван Петрович Вареник, голова колгоспу «Врожайні гони», був хоча й молодий, але не з тих голів, кого можна взяти голими руками.

Тож не вивело Івана Петровича із рівноваги і повідомлення чергового по конторі, хоча було далеко не буденним.

— Подзвонили, — сказав голові дід Пилип, застібаючи на фуфайці верхнього гудзика, — що через наше село післязавтра їхатиме якесь високе начальство. У четвер, значця, зранку.

Так і подзвонили.

— А хто дзвонив?

— А бог його знає, хто дзвонив, — розвів руками дід Пилип. — Хіба зараз немає кому дзвонити? Мо', з району, мо', з області. Сказали — так і так, мовляв, передайте, що післязавтра через ваше село їхатиме високе начальство... Ото і все.

...Керівники села і колгоспу збіглися на термінову нараду.

— Можна згоріти без диму, — сказав

Іван Петрович Вареник, красномовно зиркнувши у бік голови сільради Василя Степановича Дернового. — Післязавтра через наше село їхатиме якесь високе начальство. Як у кого пропозиції?

— Засипати калюжу біля Кирпоношиної хати, — негайно почувся перший голос.

— І то якнайскоріш, — ствердно кивнув головою голова сільради і загнув мізинця.

— Полагодити і побілити паркан уздовж центральної вулиці.

Голова загнув другий палець.

— Викосити і спалити торішній

бур'ян навколо контори і клубу.

Голова загнув третій палець. Секретарка записувала.

— Перекрити хлівця бабі Козачисі. А то після отієї бурі як конячий скелет ребрами світить...

Голова злегка почервонів, але загнув і четвертий палець. Тим часом дільничний міліціонер прочинив вікно і когось покликав. За хвилину на порозі кабінету з'явився дядько Дем'ян у навісті розстігнутому крижому кожусі, якого, полюбовивши, не знімав цілий рік.

— К-ки-и-а-ли? — розмазуючи по губах нетверезу посмішку, поцікавився дядько Дем'ян.

— Побачу, не дай бог, у четвер, що знову будете висіти на паркані, — проникливо сказав дільничний, — відвезу під холодний душ. Даю слово.

Дядько Дем'ян одразу посерйознішав і також дав слово.

...У четвер зранку село виблискувало, як нова копійка. Світився свіжовибілений паркан уздовж асфальту. Сонце грілося на шиферній покрівлі Козачишиного хлівця. З буфету йшов дядько Дем'ян — поголений і застібнутий на всі гудзика. Сусіди, Петро і Дмитро, міцно тримали його попід руки. Вареник і Дерновий скромно сиділи у своїх кабінетах, відмахуючись від невчасних відвідувачів.

Начальство, проте, не з'являлося. Пропливали селом автобуси й індивідуальні легковушки, гуркотіли МАЗи і КраЗи, зрештою проповз трактор з причепом, розтрушуючи соломом, протарабанила підвода з силосом...

— Щось не видать, — подзвонив Вареник Дерновому.

— Не видать...

А тим часом на своєму подвір'ї, любовно поглядаючи на новісіньку покрівлю хлівця, по-змовницькому підштовхувала ліктем сусідку баба Козачиха.

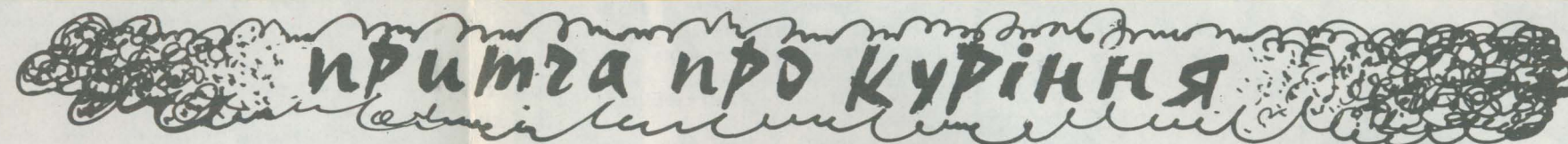
— Хай чекають-виглядають, — лукаво кивала стара у бік колгоспної контори. — Ноги позбивала, бігаючи по кабінетах. А тепер, бач, — за один день перекирили.

м. Ровно.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

— Геть звідси! Немає вам на цій фабриці що робити!

— Курить, — спитав Ахмет у Насреддіна, — Шкідливо чи корисно для людини?

Чалму свою поправив Насреддін

І одказав: — Корисно, з трьох причин.

По-перше, до курця — і думать годі.

Щоби у дім коли забрався злодій.

По-друге, чоловіка, котрий курить,

Не вкусить аніякий собацюра.

Й по-третє, — хитро усміхнувся хаджа, —

Курець ніколи постаріть не може...

Почувши ці слова, юнак Ахмет

Вийма з кишені тютюну кисет.

Скрутив цигарку. Дим пускає з рота.

Йому узная докладніше охота,

Від мудреця почути він хоче все —

Чому курцям отак в житті везе?

— Я поясню, — сказав мудрець спокійно. —

Курець затятий кашляє постійно.

От злодій в дім залізти лиш захоче,

Аж чує, хтось там кашля серед ночі.

«Е, ні, гада, — не спить хазяїн клятий,

Хутчіше треба звідси утікати,

Украсти тут нічого не зумію,

За східними мотивами

Та ще, дивись, намілять добре шию!»

Ахмет питає далі мудреця:

— А чом же не кусають пси курця?

— Тому, — почув у відповідь, — що в нього

Трясуться від куріння руки й ноги, —

Гляди, ще упаде, собі на горе.

От він з ціпком і ходить — для підпори.

А де Рябка ти бачив чи Сірка,

Котрий полізе під удар ціпка?

Ахмет уважно слуха Насреддіна.

Давно погасла в роті цигарчина.

— А як, — пита ляжливо, — зрозуміть

Те, що курець не може постаріть?

Мудрець і це пояснює Ахмету:

— Ну, а тепер візьми собі в кебету:

Як кашля, як тремтять і ноги й руки,

Якщо такі постійно терпить муки,

Подумай сам — старіти має змогу?

Іван НЕМИРОВИЧ.

РІВНІ ПРАВА ДЛЯ ЖІНОК

Грейс Меррі (за односайдними свідченнями преси — секс-бомба «номер п'ять») чарівним голосочком телесирени процвірінкала з екрана:

— Леді енд джентльмени! Сьогодні за людські права американських жінок перед вами виступить видатний захисник Свободи і Демократії і глобальний стратег генерал Джі Ай Яструб.

— Дівчатка, це — я! — одразу грубим гласом озвався бравий Джі Ай в генеральських погонах. І з солдатською прямою до-
дав: — Чи не час вважати жінку розумною істотою? Подивимося правді в очі: жінка — теж людина! Хіба ні? Погодьтеся, жінка нічим не відрізняється від чоловіка! Звісно, окрім деяких нюансів, які нам так мило демонструє приголомшлива, мов справжня бомба, і така ж приваблива Грейс Меррі!

— Любий генерале, — засіяла синтетичною усмішкою зірка екрана, — не залишайтеся до мене хоча б на очах наших милих телеглядачів...

— Не буду, бомбочко, не буду! — негайно капітулював за-
надто сміливий воєк і звів руки вгору. — Слід шанувати права жінок!

— Про які права йдеться? — суворо за вправно написаним сценарієм обурилась Грейс Меррі. — Адже у нашій країні уже понад двісті років жінок позбавлено прав, які б дорівнювали правам чоловіків. Батьки-сенатори тільки й знають, що твердять: «Бог сотворив за своєю подобою чоловіка, а не жінку...»

— Кретини! — переконано бовкнув генерал. — Адже будь-який путній конструктор знає, що друга модель завжди виходить досконалішою.

— Зараз ми нагадаємо вам, любі глядачі, недавні події, пов'язані з відчайдушною боротьбою жінок за громадянську рівність із чоловіками, — грізно повідомила секс-бомба.

На екрані плинуть титри: «Голодний страйк жінок за справедливі соціальні права». Виникає місто Спрінгфілд, столиця штату Іллінойс. До місцевого Капітолію прибуває автобус, з якого кволо вибираються геть виснажені жінки — героїні цього незвичайного шоу. Їх підхоплюють дуже полісмени і буквально на руках вносять в капітолійську ротонду, де батьки-сенатори мають звичку ухвалювати закони. Там жінок садовлять на стільці. Мовляв, голодуйте, зловредні бунтівниці, привселюдно! Минає час, минають дні. Жінки вже нерухомо лежать на підлозі. Заклопотаний лікар мацає їм пульс.

— Оцю, — вказує ескулап на одну з них, — негайно везіть на реанімацію з подальшою реставрацією.

І тут же, серед нещасних жінок (вони голодували 37 діб), з дня у день хвацько об'їдалися найбільші рекордсмени та чемпіони всеамериканських конкурсів їдців. Страви — добірні! За рахунок платників податків...

— І зглянувся на нещасних сам пан Президент! — знову виникла на екрані осяйна обов'язковою усмішкою Грейс Меррі. — Він оголосив день (цілісінський день!) 26 серпня днем громадянської рівності жінок у США! У прокламації Білого дому з цього приводу сказано: «Американці можуть пишатися прогресом, якого досягли на шляху до забезпечення рівними можливостями».

— Пхе! — криво посміхнувся Джі Ай. — Теж мені демократія, знайшли, чим похвалитися... Та у нас в армії рівноправ'я для жінок запроваджено на повсякден! Недарма нині у нас кожен десятий військовослужбовець — жінка!

— А платять як? — одразу по-
жвавішала Грейс Меррі. — Як відомо, у цивільному житті жінці за будь-яку роботу платять удвічі менше, ніж чоловікові.

— В армії, в усіх родах військ, статевої дискримінації не існує! — запевнив Джі Ай. — Усім платня однакова і незалежна від статі!

— У цивільному житті, — похнюпилася Грейс Меррі, — жінку беруть на роботу в останню чергу...

— Яке неподобство! — обури-
вся генерал. — Та у нас на будь-якому вербувальному пункті жінку залюбки приймуть позачергово! Адже у нас вихований і чемний персонал...

— У цивільному житті, — ледь не розрюмсалася зірка, — жінкам закривають шлях до керівних посад...

— Невже? — щиро здивувався Яструб. — Виходить, армійська казарма — вищий вияв американської демократії!

— Як так? — витріщилася на нього бомбочка.

— А отак! У нас жінки носять погони будь-яких військових рангів!

— І генералом можуть стати?

— І генералом — теж! Аж тут Грейс Меррі здерла з Яструба кашкет і оздобила ним свою чарівну голівку.

— Мені личить? — кокетуючи, запитала вона.

— Ще б пак! — розчулився Джі Ай. — Та за отаким генералом справжні хлопці підуть у вогонь і воду!

— Ну, а якщо станеться фатальний випадок? — грайливо поцікавилася Грейс Меррі. — Чи не буде дискримінації?

— Про що мова? — втішив її генерал. — Ми усіх забезпечуємо однаково стандартною труною!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ось вам двійко свідків. Підберіть їм яку-небудь справу про політично неблагонадійних.

Юрій ЯЧЕЙКІН.

ПРО БЮРОКРАТИЗМ

Ніякий біс ніде його не візьме,
Не піде боротьба із ним на лад,
Якщо на боротьбу з бюрократизмом
Ставати буде той же бюрократ.

ТРОЇСТА НАТУРА

Троїста в шефа нашого натура:
Гібрид невігласа, чванька і самодура.
На перший погляд, наче щось і робить,
А придивися — він ідею гробить.

ХИТРИЙ ЮРИСТА

Казав один знавець судових справ:
— А що тут думати, чого метикувати?
Хто вищий за посадою — той прав,
Хто нижчий — той і винуватий.

МОЛИТВА НАХАБИ

— О боже!.. — молився Нахаба
невтомно, —
Даруй довголіття і тихим, і скромним,
Чим більше тихеньких і скромних
ведеться,
Тим легше на світі нахабам живеється.

РАЗ ЧИ ДВІЧІ

Усім казав: «Дивіться правді в вічі»,
А сам поглянув раз чи, може, двічі,
А потім взяв й на все заплющив очі,
І ні на що дивитися не хоче.

НЕ ТАК ПАНИ, ЯК ПІДПАНКИ

Пройшли часи й пропали ті фігури,
Навіки в Лету канули вони...
Нема панів, та є ще самодури,
Немає підпанків, та є ще лизуни.

ВДАЄ МУДРЕЦЯ

Статечний вигляд і постава горда,
Ще й удає із себе мудреця,
А придивись до нього — ні греця:
Тупий і знахабнілий держиморда.

ЧОГО ВОНО ТАК?

Якщо хтось перехвалить його в очі,
— Нічого! — каже й доказів не хоче.
Якщо хтось критикне чи десь полає,
Відразу доказів вагомих вимагає.

ОЗНАКА ДЕМОКРАТИЗМУ

Тримаєся звисока з підлеглими своїми,
Дивиться на них крізь своєрідну призму.
Коли ж сідав хильнути чарку з ними, —
Вважав ознакою свого демократизму.

НА ЗАХИСТ ПРИРОДИ

Один учений муж своєю працею
Туману вісім бочок напустив.
Хоч захистив товстеньку дисертацію,
Природи він, на жаль, не захистив.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Істина у вині» — говорили древні. Так от, начальник гарного цеху радгоспу-заводу «Мукачівський» у Закарпатті В. І. Асеев вирішив матеріалізувати класичне положення, присвоївши якомога більше літрів «істини».

Про це, а також про інші малосимпатичні дії Асеева йшлося у фейлетоні «Наспиртований добродій» (№ 22 за 1985 р.). Компетентні органи перевірили факти, і вчинки «добродія» було належно оцінено: його виключено з членів КПРС і притягнуто до кримінальної відповідальності (пошуки «істини» обійшлися йому у чотири роки позбавлення волі).

У фейлетоні згадувалися також громадяни Ковбин і Бе-

рестовський, які всіляко вигорджували Асеева, звертались у різні інстанції із слізними заявами про його невинність. Як повідомили редакції з прокуратури Закарпатської області, ці «захисники» у ході слідства дали правдиві показання, визнали свою неправоту, і тому до карної відповідальності їх не притягнуто.

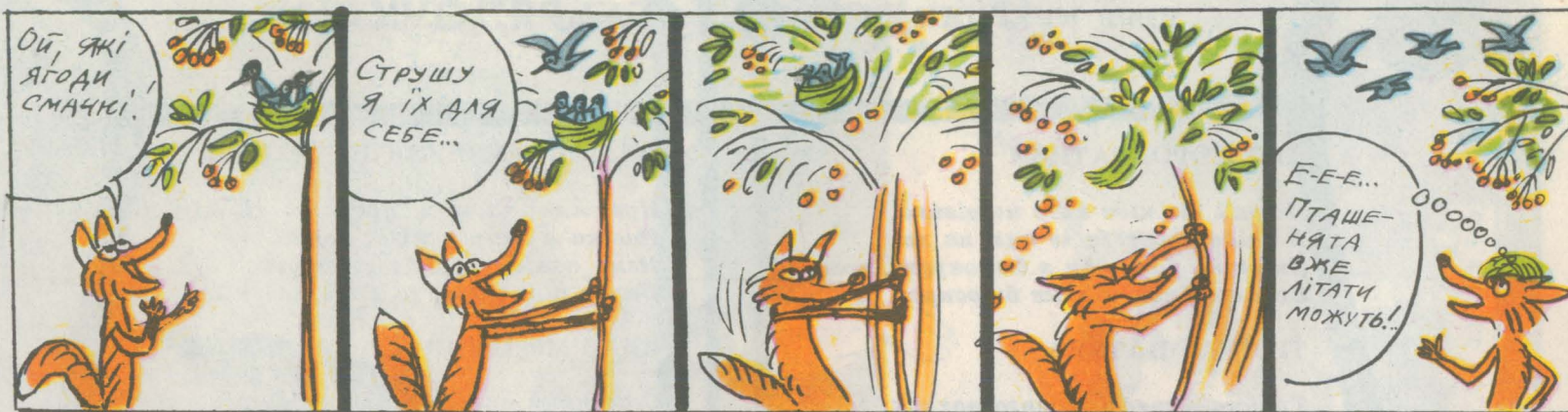
Привільно почувалася Л. М. Смульська на посаді головного бухгалтера Петрівського райсількомунгоспу, що в Кіровоградській області. До того привільно, що кілька років розпоряджалася державни-

ми грошима, як власними. Професійно, зі знанням усіх тонкощів бухгалтерської справи, фабрикувала фальшиві документи, вносила в офіційні папери перекручені дані, списувала на власний розсуд матеріальні цінності і реалізовувала їх теж, звісно, на власний розсуд.

Незважаючи на «професійність» махінацій, таку от діяльність Смульської помітили. Лист про це надійшов до Перця. Як повідомив в. о. начальника Петрівського районного відділу внутрішніх справ І. П. Магда, Л. М. Смульська притягається до відповідальності.

Дорога ложка до обіду. А шуба на зиму, — можна додати. Отож, готуючись до зими, мешканка м. Тульчина на Вінниччині Т. В. Швидка здала у жовтні минулого року до хімчистки свою шубу. І, мабуть, чистили б її там і досі, якби навесні вже цього року Т. В. Швидка не звернулася до «Перця». Начальник обласного управління побутового обслуговування населення В. І. Кубась, якого «Перець» попросив перевірити скаргу, сповістив, що замовлення на рещті виконано і шубу Т. В. Швидкій вручено. А за недобросовісну роботу головного інженера фабрики хімчистки і фарбування одягу В. Г. Дорошенка звільнено з посади.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КМІТЛИВЕ МИШЕНЯ

Мишеня у нірку чорну
Притягло трубу підзорну:
— Ми тепер собі з нори
Всі побачимо двори,
Як до наших до воріт
Підкрадатиметься кіт.

Олег ГОЛОВКО.

ФАРТУШОК

Є в хлівці у нас теля,
Зовсім ще воно маля.
Смішно так із соски ссе —
Геть замурзається все.
Це побачила сестричка —
Господиня невеличка —
І промовила журливо:
— Ні, це просто неможливо!
Мій малесенький дружок
Мусить мати фартушок!
Через день уздріли всі —
Вже теля у фартусі.
Раптом в роті у теляти
Ситець швидко став зникати.
Щоб схопити я не встиг,
Фартушка б і слід простиг!
Обізвалася сестра:
— Бач, хотіла я добра...
Та дарма, це ще не втрата —
Буде фартух мій для брата!
Чистий клопіт з ним для мами,
Бо як їсть, то всюди плями.
Та проте, який не є,
Фартушка він не зжує!

Любов ГНІДЕЦЬ

ШАШКИ

Люблять Мишко з татом грати у шашки.
От і зараз тато, повернувшись з роботи, запитує:

— Ну, що, Мишко, зіграємо?

— Давай, — відказує син і розставляє шашки.

Шашки у них ще зовсім новенькі.
Спершу було всіх порівну — і білих, і чорних.
А потім Мишко десь загубив дві чорні.

— Якими ти гратимеш, синку? —

запитує тато, підходячи до столу.

— Білими.

— Ну, що ж, білими, то й білими, — погоджується тато.

Вони починають грати.

— А у Юрка я б грав краще чорними, — після кількох ходів каже Мишко.. — Бо він, навпаки, дві білі шашки згубив.

Віктор ТАРАСЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Дзінь-тук, дзінь-тук,
Он стоїть залізний жук.
Я на нього заберусь
І за роги учеплюсь —
Та й поїду на Десну

Зустрічать весну-красну.
Ні для кого не секрет:
То не жук —

[Велосипед]

Марія ЧЕПУРНА.

ЗГАДАЛА

Під стареньким буком,
Де м'яка травичка,
Вчили разом букви
Я й моя сестричка.
— «К», — кажу я, — к-кози
Або к-клен у гаї.
— Ні, — сестричка в сльози, —
Я не пам'ятаю.
— «Ч» — ось ч-черевики
Ти сьогодні взула...

— Ні, — сестричка хника, —
Цю я теж забула.
— «Ж», — кажу я, — ж-жменя,
«Т» — т-туман на річці...
«В», — кажу, — в-варення
В сінях на полиці...
— О! — схопилась Тая, —
Цю я пам'ятаю!

Тамара ЖУРБА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕВИКОНАНА ОБІЦЯНКА

Повертаються двоє приятелів «під газом» додому.
— Ти мене бачиш? — питає один.
— Ні. А ти мене?
— Теж ні.
— Шкода, а я ж обіцяв жінці прийти додому завідна.

Повідомив А. ПУГАЧ.

ВИПАДОК У КІНОТЕАТРІ

У кінотеатрі будять після сеансу одного чоловіка.
Той невдоволено розплющує очі і бурмоче:
— Не буду більше ходити на односерійні фільми, бо що це за сон?

Повідомив П. ПОХОДУН.

с. Більськ
Котелевського району
Полтавської області.

НЕ ЗДОГНАТИ

Забрели Іван і Данило з мішками в колгоспний сад.
Думали, що обдурять сторожа. А він тут як тут і — бабах! Хлопці прожогом із саду. Побачили коло посадки мотоцикла — і на нього. Данило — в коляску, а Іван — за кермо. Через деякий час Данило кричить:

— Тихіше їдь, бо в мене коляска без дна!
— А ти думаєш, що мотоцикл з двигуном?! — крикнув йому Іван.

Повідомив І. ЖИТНЮК.

ВНІС ПРОПОЗИЦІЮ

На колгоспних зборах один ледацюга попросив слово першим:

— Я вношу пропозицію п'ятирічку виконати за чотири роки! — сказав він.

— Та з тобою ми її і за шість не виконаєм! — відповів голова.

— А я не про себе, це я вношу пропозицію вам... — сказав ледар і сів на своє місце.

Повідомив О. БАШТАН.

ст. Огульці
Валківського району
Харківської області.

СКЛЕРОЗ

Дідусь заходить в автобус і відразу питає кондуктора:

— Ідете в Опаки?

— Ні, зовсім у протилежний бік.

Автобус рушив, але пасажир чомусь залишився в салоні, зручно вмотивившись на сидінні.

— Товаришу, ми їдемо зовсім в інший бік, — ще раз повторила кондуктор.

— От-от, — усміхнувся старий, — мені туди і треба. Клятий склероз: забув, як зветься це село, пам'ятаю лише, що у протилежний бік від Опаків.

Надіслав О. ПАЛАМАРЧУК.

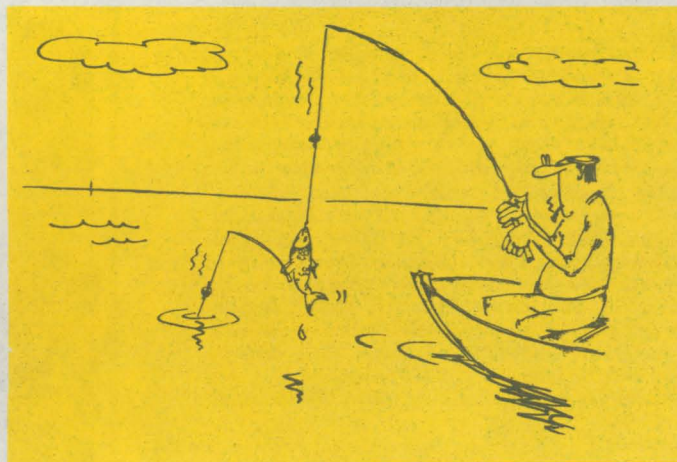

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— Люба, хочу тебе порадувати:
я кинув палити.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. В. ТЕЛЯТНИКОВА

— З чого все почалося!
— Спочатку було слово...

Мал. В. УБОРЕВИЧА-БОРОВСЬКОГО

Без слів.

Кажуть, що все пізнається у порівнянні. Так от, порівняли ми виступ у райгазеті «Нове життя» голови виконкому Манявської сільради Я. М. Уманця, у якому він похвалився, буцімто у селі збудовано нову середню школу, магазини, ресторан, аптеку, амбулаторію, фотоательє, заасфальтовано дорогу, — з тим, що ми бачимо. Точніше, з тим, чого не бачимо. А не бачимо ми ніяких новобудов. Щоправда, на дорогу сільрада вже три роки збирає з мешканців по 2 карбованці. Аптека теж є, але розміщена вона в одній із кімнат старої школи, яка вже валиться. Амбулаторію будують три роки. Для фотографа, який приїздить раз на тиждень, виділили кімнату. А ресторан лісництво побудувало ще у 1976 році.

Гадаємо, поясувати, якого висновку ми дійшли, тобі не треба.

МЕШКАНЦІ СЕЛА.

Богородчанський район
Івано-Франківської області.

Чи не підкажеш ти часом, коли наш дев'ятиповерховий будинок № 41, що по вулиці Гоголя у місті Житомирі, нарешті телефонізують? Бо, чесно кажучи, ми вже втомилися кожного дня ходити мимо застопореного ліфта на верхні поверхи. Ти запитав, до чого тут телефони? А ми й самі не знаємо. Але в усіх міських інстанціях нас запевняють, що ліфт вклучать лише тоді, коли будинок буде телефонізовано, оскільки тут має розміститися диспетчерський пункт. Отой самий пункт, який прийматиме скарги на роботу ліфтів.

Але ж у перших чотирьох під'їздах ліфти працюють!

Погодись, що якось воно нелогічно виходить: хтось не поспішає з телефонізацією будинку, а долати поверхи пішки доводиться нам.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.

Кругом тепер стільки змін відбувається, що серце радіє. От і у нас: привіз я ремонтувати закріплений за мною бульдозер у райсільгосптехніку, а вона тепер називається вже по-іншому: майстерні Новоайдарського агропрому. Полагодив я свій бульдозер власними силами, от тільки лишилися замінити чотири підшипники. І стоїть через них потужна машина вже чотири місяці. На полях повним ходом роботи йдуть, кожен механізм, як повітря, потрібен, а я тут сиджу, загоряю. Бо підшипників — не дають. І, до того ж, за кожен день перебування бульдозера у майстерні колгосп платить по 5 карбованців. Уявляєш? Уже близько півтисячі набігло.

Так оце ж я і думаю: чи не вважають керівники деяких районних організацій, що перебудуватися — це всього-на-всього змінити вивіску на воротах? Мабуть, що так.

І. БАБИЧ,

механізатор колгоспу імені Пархоменка.
Новоайдарський район
на Ворошиловградщині.

Ти, звичайно, чув казочку про білих лебедів. Так, саме про тих лебедів, які вірою-правдою служили Бабі-Язі і ледь не спіймали її на обід малесенького Івасика.

Страшувати, годі й казати, лебеді. А от наші сільські дітлахи їх не бояться. А в дощову погоду, коли ноги з бязюки не витягнеш, навіть самі просять Бабу-Язу їх прислати. Щоб вони перенесли малюків на своїх крилах спочатку до дитсадка, а потім висадили на самісінькому ганку. Бо ледь кране дощик, як і на вулиці, що до дитсадка веде, і на подвір'ї самого дитсадка втопитися у болоті можна. До того ж, він не огорожений. Мабуть, для зручності: є де машинам і тракторам розвертатися.

Вулицю, щоправда, якось навіть почали, було, мостити, проте на самому початку й закінчили. От і доводиться дітлашні, приїхавши в садок на плечах мам і татусів, цілісінькими днями сидіти в приміщенні і слухати казки вихователів, а дорослим — вислуховувати інші казки керівників колгоспу і села: як вони гарно дбають про сільських трудівників.

ЖИТЕЛІ села Стрюкове

Миколаївського району Одеської області.

— А книжки ми виставляємо лише перед приходом гостей.

ЗОЛОТІ «РОСИНКИ»

Боротьба за економію нині захоплює всіх. Не стоїть осторонь і київське виробниче об'єднання «Кристал» з усіма його філіалами. Зокрема, з тим, що виробляє обприскувачі «Росинка». Виробляє, пакує в коробки — по 25 штук у кожній — і розсилає споживачам. П'ять тисяч «Росинок» — двісті коробок. Отже, двісті посилок на пошту.

А споживач — себто наша Овруцька міжрайбаза Житомирської облспоживспілки — знаходиться буквально неподалік. І йде споживач на пошту, і одержує одна за одною всі оті двісті посилок, і сплачує за це Міністерству зв'язку 290 кооперативних карбованців.

Просили ми постачальників: не шліть «Росинки» посилками! Переправляйте залізницею! Це ж і вам скільки роботи: кожен коробок обклей, напиши адресу, одерж квитанцію... А так — здали оптом та й баста. І нам дешевше: замість 290 крб. заплатили б якийсь четвертак.

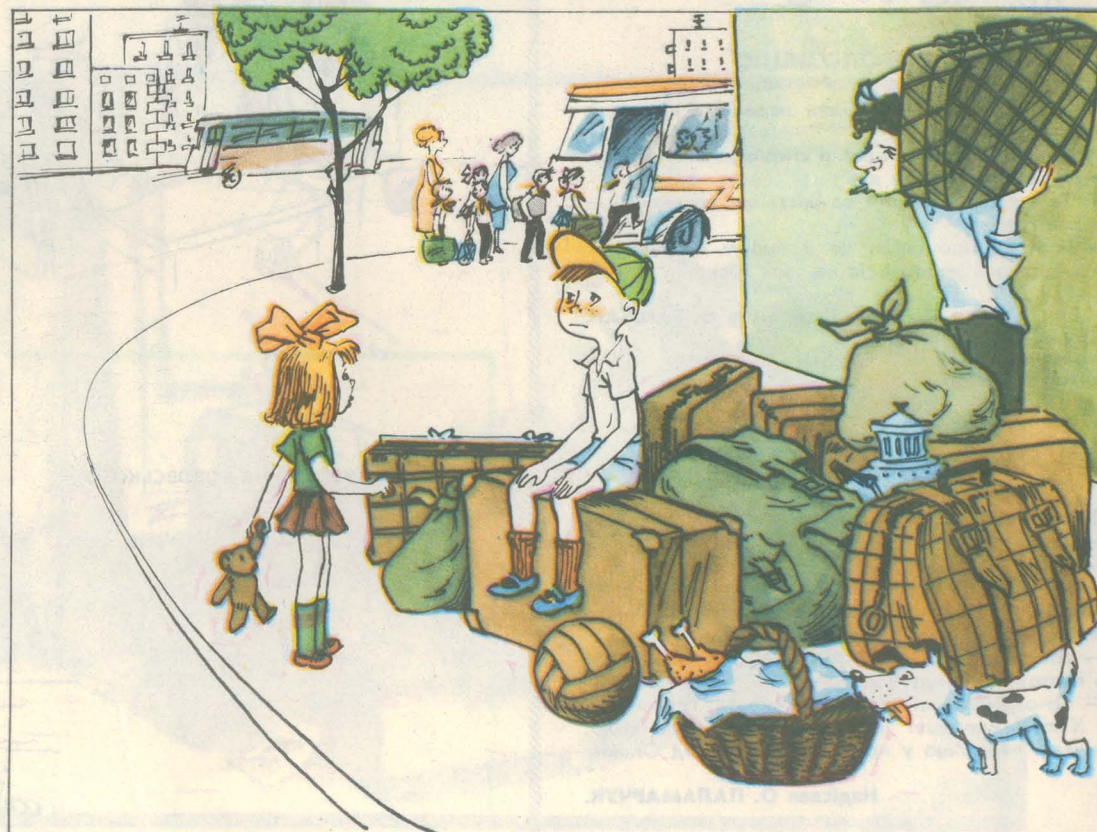
Але ні! «Росинки» систематично продовжують надходити на пошту. Видно, на «Кристалі» борються за економію лише у власній хаті. За чужу їм голова не болить.

І. БУДНИК,

головний бухгалтер міжрайбази.

Житомирська область.

Мал. В. ПОЛОВИНКА

— Переїжджаєте в нову квартиру?

— Та ні, це мене у піонерський табір відправляють.

«Довідка
Видана правлінням колгоспу «Зоря»
с. Піски Жуковському Броніславу Івано-
вичу в тім, що акт на зданий бичок на
Жуковського Бориса Івановича виписа-
но помилково, потрібно Жуковський
Броніслав Іванович. Жуковський Борис
Іванович — це бичок Жуковського Бро-
ніслава Івановича.
Голова колгоспу

В. Л. Галицький

Гол. бухгалтер

М. І. Мельничук.
Надіслала Г. ОСАДЧА.

«Так не довго дожитись до того, що ні
хліба, ні сіна не матимем, бо багаторічні
трави теж поїдені. Де ж, питається, був
хімік, що не провів відповідної роботи
з мишами».

(З виступу).

«Наш прораб молодий, але встиг
проявити себе на ремонті печей, мобі-
лізував юнаків і дівчат, щоб швидше
здати їх в експлуатацію».

(З листа до редакції).

«Серед грибкових хвороб на наших
фермах найбільше практичне значення
має стригучий лишай».

(З виступу ветлікаря)
Надіслав С. ТЖКО.

— Мені такого підберіть, щоб і молодесенький був, і
симпатичненький...

З ХОРВАТСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

— Мірку, віднині найлісший
у місті не я, а новий аптекар.

— Так ви ж обидва лісі, мов
бубон?!

— Так-то воно так, але в нього
більша голова.

Якось зустрілися два приятелі.
Один почав хвалитися:

— Станку, ти навіть уявити не
можеш, яка в мене слухняна дру-
жина. Варто лише крикнути: «Теп-
лої води!»... І наказ умиє викону-
ється.

— А нащо вона тобі?! — здиву-
вався Станко.

— Хіба ж я вимію посуд холо-
дною водою?

— Гай, гай, любий, пригадаєш,
як ми познайомилися? Тоді саме
була величезна повінь.

— Так, мила, то було страшне
лихо.

Суддя:

— Нащо ви притягли на суд
ломаку?

— Але ж у повістці зазначено,
що я маю потурбуватися про свій
захист.

Знаєте, відколи я почав співати
на телебаченні, кількість проданих
телевізорів збільшилась удвічі!
— Та-а-ак... Я теж продав свого.

— Чому жінки-легкоатлетки бі-
гають повільніше від чоловіків?

— Виключно з кокетства, щоб
публіка могла краще їх роздивити-
ся.

Із сербохорватської переклав
Анатолій ГУЦЬ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

ромну переправу через Південний Буг.

Як повідомив заступник голови ви-
конкому Миколаївської облради
Н. С. Долинський, поромну переправу
відновлено.

◆ Новосели будинку № 39, що у
місті Сумах по вулиці Курській, поскар-
жилися редакції на те, що вони ось уже
рік тут мешкають, а радіо в них не
працює, ліфти не діють, у під'їздах
немає дверей тощо.

Після втручання в цю справу Перця
перший заступник голови виконкому
Сумської міськради Ю. Н. Шаркевич
повідомив, що Сумське машинобудівне
об'єднання імені Фрунзе дійсно здало
вказаний будинок в експлуатацію з чис-
ленними недоробками. Нині усі кварти-
ри будинку радіофіковано, ліфти
працюють, в під'їздах є двері, впоряд-
ковано і територію двору.

◆ «Клуб у селі Підліски (Ровенщи-
на) у квітні 1985 року закрили на ре-
монт. Закрили швидко, а от ремонт ве-
деться в ньому так, як мокре горить», —
писала у листі до Перця молодь села.

Заступник голови Гоцанського рай-
виконкому Ю. С. Дем'янчук повідомив
редакції, що нині місцевий радгосп
«Бабинський» повністю відремонтував
клуб.

◆ У листі робітників радгоспу «Бе-
резанський» (Березанський район на
Миколаївщині) повідомлялося про те,
що на фермі радгоспу тримають корів
більше, ніж показується у звітах, а звід-
си й різні маніпуляції з надоями
молока. Перець з цим листом зверну-
вся до виробничо-аграрного об'єднання
«Миколаїврадгоспінпром».

Генеральний директор об'єднання
В. А. Филипович сповістив редакції, що
при перевірці листа факти підтверди-
лись. Головному зоотехніку радгоспу
Бондар А. А. оголошено сувору догану,
його переведено на нижчу посаду і до
іншого радгоспу.

Теми малюнків цього номера придумали: М. Вайсборд, А. Василенко, А. Помазков, В. Чмирьов,
Г. Мушкаєв, О. Коноваленко, О. Монастирський, Ю. Чмельов, Р. Друкман, О. Черногуз, С. Набереж-
них, В. Уборевич-Боровський, А. Кононенко, Є. Вишневецький.

Головний редактор
О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.
(головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО
(відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перець» № 11 (1221)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 30.04.86. Підписано до друку 21.05.86. БФ 10122. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2342500 прим.
Зам. 02181.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1986 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Отсканирован redaktor
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Бог війни:
— До такого безглуздя навіть я не додумався!..